

τσιμπούρι

τσιμπούρι κ. **τσιμούρι**, **το**, ουσ. [<μτγν. τσιμούριον, με παρετυμολ. επίδραση του τσιμώ], το τσιμπούρι· άνθρωπος υπερβολικά ενοχλητικός, υπερβολικά φορτικός: «αν έρθει στην παρέα μας αυτό το τσιμπούρι, δε θα ξεκολλάει από κοντά μας»·

- μου 'γινε τσιμπούρι, βλ. φρ. μου κόλλησε σαν τσιμπούρι. (Εβραϊκό τραγούδι: τέσσερις γλώσσες μιλώ, τους πουλάω παραμύθια χίλια δυο και **τους γίνομαι τσιμπούρι** να τους πάρω το μασούρι)·

- μου κόλλησε σαν τσιμπούρι, προσκολλήθηκε φορτικά επάνω μου για να αποκομίσει διάφορα υλικά οφέλη ή για να κάνει την εμφάνισή του δίπλα μου και να προβληθεί ή επειδή δεν έχει άλλη παρέα: «μου κόλλησε σαν τσιμπούρι, μέχρι να του δώσω τα λεφτά που του χρειαζόταν || επειδή είμαι γνωστός στη νύχτα, μου κόλλησε σαν τσιμπούρι, για να φαίνεται κι αυτός λιγάκι || μου κόλλησε σαν τσιμπούρι, γιατί δεν έχει φίλους». (Εβραϊκό τραγούδι: *στης ταβέρνας τον πελάτη που 'ναι σικ και με γυαλιά, του κολλάω σαν τσιμπούρι να του φάω το μασούρι*). Συνών. μου κόλλησε σαν αλογόμυγα / μου κόλλησε σαν βδέλλα / μου κόλλησε σαν βεντούζα / μου κόλλησε σαν κολλητσίδα / μου κόλλησε σαν κρεατόμυγα / μου κόλλησε σαν στρείδι / μου κόλλησε σαν τσίκλα / μου κόλλησε σαν τσιρότο / μου κόλλησε σαν τσίχλα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας